

Oraclets wisa domslut. Eller
Sagan om den gode konungen. Af
---l -----s ---...

Roth, Carl Anders,

1700-1829 81 A Br.

ROTH, Carl Anders
Orackets visa domslut

Pittson
(Bv)
1700-1829

Narrhöping
1789

ROTH, Carl Anders

Su. Sam.
V. H. S. N.
(B)
1700-1829

Oraclets Wisa Domslut.

Elter

S a g a n

Om

Den Gode

R o n u n g e n.

af

Carl Anders Roth
= l = = = s = = = h.

Norrlöping,

Tryckt hos N. F. Naam, 1789.

1790

1790

1790

1790

1790

1790

Det war en gång i fordna dar,
(Eit mycket när det kunde wara;
Jag derom ingen kunskap har,
Och därpå kan jag intet swara).
Nog af, at det en Konung war,
Som för Sit Folk och des förswar
Ej någon möda wille spara, —
Och kunde aldrig nog förklara
Sit Nit för Underfåtarns wål,
Som hade dygden i sin Själ,
Och lesde för at rättwis wara.

Med öfswertygelse jag tror,
I stöd af hwad, som anfördt blifwit;
Min Läsare, sit bifall gifwit,
At denne Konungen war stor —
Men som uti vår onda tid,
Fast man så ofta glömmar lyda,
Man ändå aldrig ledsnar wid,
At goda meningar förtyda;
Så ärnar jag på fulla skäl
Med denna rad min Saga pryda:
At Han beständigt gjorde wål —
Och at Han hade på sin del,
Den lyckan, at som wis och rådig,
Ej åga något större fel,
In at Han war för mycket Nådig.

Som

Som det til saken icke hör,
Så will jag ej i fråga sätta,
Om, eller huru wida detta,
Med andra fel förliknas bör.
Så mycket jag dock säga tör,
Att, då man hängas bör med rätta,
Och Godheten förskoning gör,
Det oftast Syndaren törför,
Att sjeff sin snara högre sätta. —

Men åter til min sak igen.
En sådan Kung, (man torde sgåa)
Hvem fans, som icke älska den?
Sjeff minsta Undersåtes Wån,
Han ju bordt allas hjertan åga.
Jag hyser samma tankesätt,
Och wågar åfwen wål förklara,
Att det bör kallas tänka rätt;
Men icke kan jag lika lätt,
På denna Hustruud frågan svara. —
Så mycket mindre, som jag wet,
Att ifrån den fatala dagen,
Då Eva uti Äplet bet,
Så blef det ordet, Redlighet,
Til hälften strukit utur Lagen;
Och alt sen Cains Bror blef slagen,
Man åfwen trodt, at Skyldighet,
På flere sätt kan blifwa tagen.

In Parenthes jag likwål bör,
För mina Läsare berätta,
Hur blott til den Förnåma hör,
Att Skyldighet i fråga sätta. —
Må Himlens Gudar mig bewara,
Att Stora Werlden til förtret,

En hög och uplyst Wärdighet,
Med smärre hopens tankar vara,
Där ingen är, som annat wet,
In Ero och Nit för Öfwerhet,
Af Dygder äro bland de rara. —

Med Reflection på Reflection,
Jag kan min Läsare förtreta,
Som torde willja mera weta
Om Denne Konungens Person.
Och på det Sagan må så ända,
Förutan mycken confusion,
Så wil jag mig til Saken wända.

I fordna tider brukats har,
(Man ungefärligen kan finna,
It det war långt för Luthers dar),
Eho, som högt bekyrrad war,
Den geck at söka Råd och Swar,
Ibland af någon Wis Gudinna,
(Nog dum den fordna Werlden war,
It wänta wishet af en Dwinna),
Ibland af någon mächtig Gud,
Som alltid lät sit Lärdoms Ljud
Til dödlighetens öron hinna.

Nå wäl — Min Kung, som på sin lott
Med Kronans glans och Purpurns ära
Det aldra bästa Hjerta fått,
Fastän Han kände mycket godt,
Han wille ända mera lära.
Det geck Hans ömhet ganska nära
Då Lagen Honom tvingade,

At straff åt någon brottelig ge,
Han wille gärna Nädig wara,
Och gärna ge förlåtelse;
Men det war swårt at sligt förswara.
Nu, för at ej mot Lagen sela,
Och för at alltid rättwis bli,
Beslöt Han, at sit bryderi
Med Helgedomens Präster dela;
Ej för at detta war det hela;
Men märk, at innan man seck gå,
At Swar af Gders Gudar få,
Och förn Oracles kraft seck rönas,
Så skulle Prästerne belönas,
Och ändteligen Honom ge,
En wälbetalt Wälsignelse,
Om Werkets utgång skulle krönas.

Man discursiue säga will,
Som rätta orsaken til detta,
(Dock är det swårt, at sligt berätta,
Ty Folket lägger mycket til);
Men tänk, at man i tysthet sagt:
At skäl, som rörde mycket nära
Wår Konung til det steget bragt,
At Råd af Gudarne begära:
At man besläcka sökt Hans Ära,
Och at man stämplat mot Des Magt —
Och fast jag ej med wisshet wet
Swad ondskan denna tid förmädde
Och om bedrägeriet rädde,
Som nu uti wår Christenhet,
Jag likafullt kan tro ändå,
At sådant kunnat mösligt wara.
Men låtom of wår granskning spara,
Och med wår Kung til Templet gå.
Jag borde för at skrifwa rätt,
En wärkelig befriskning gifwa

På detta Tempels byggnadsfätt;
Men för at kunna slippa lätt,
Så skal den saken ogjord bliwa.
Allt nog — wår Kung til Tempel geck,
Och sen Han sina Offer gifwit,
Man honom således höra seck:

Du Gudamagte! som alt förmär,
Du, som i Odets Bok har skrifwit,
Den tid, som af mig njuten blifwit
Och den, som ännu återstår.
Med lugn jag til Ditt Altar går.
Det är Tyrannen som bör bäfwa. —
Tyrannen, uti hwilkens spår
Den tryckta Dygdens suckar swäfwa,
Och blodbestänkte Skuggor träswa
En hämnd, som ewigt förestår. — —
Du i mitt hjertas inre ser.
Må detta Hjertat mig förswara! —
O Jofur! Jag wil rättwis vara,
Och det är dårom jag Dig ber.
Må då et Offer til Din åra
Med Nåd och Godhet tagas mot!
Jag wil ej wredga Dig med knot;
Jag kommer at Ditt Råd begära.

Du grundade uti min Sjal
Begrepet hur jag borde löna
Den som gjordt Fosterlandet wål; —
Men om, ty wårt, jag skulle röna
En feg och nedrig lastens trål.
Om detta Riket skulle gömma
En niding, som uti sit wårft,
Nog brottslig, at sin plikt förglömma
Wil störta Landet i fördärf,
O! Huru skal jag honom dömma?

Med

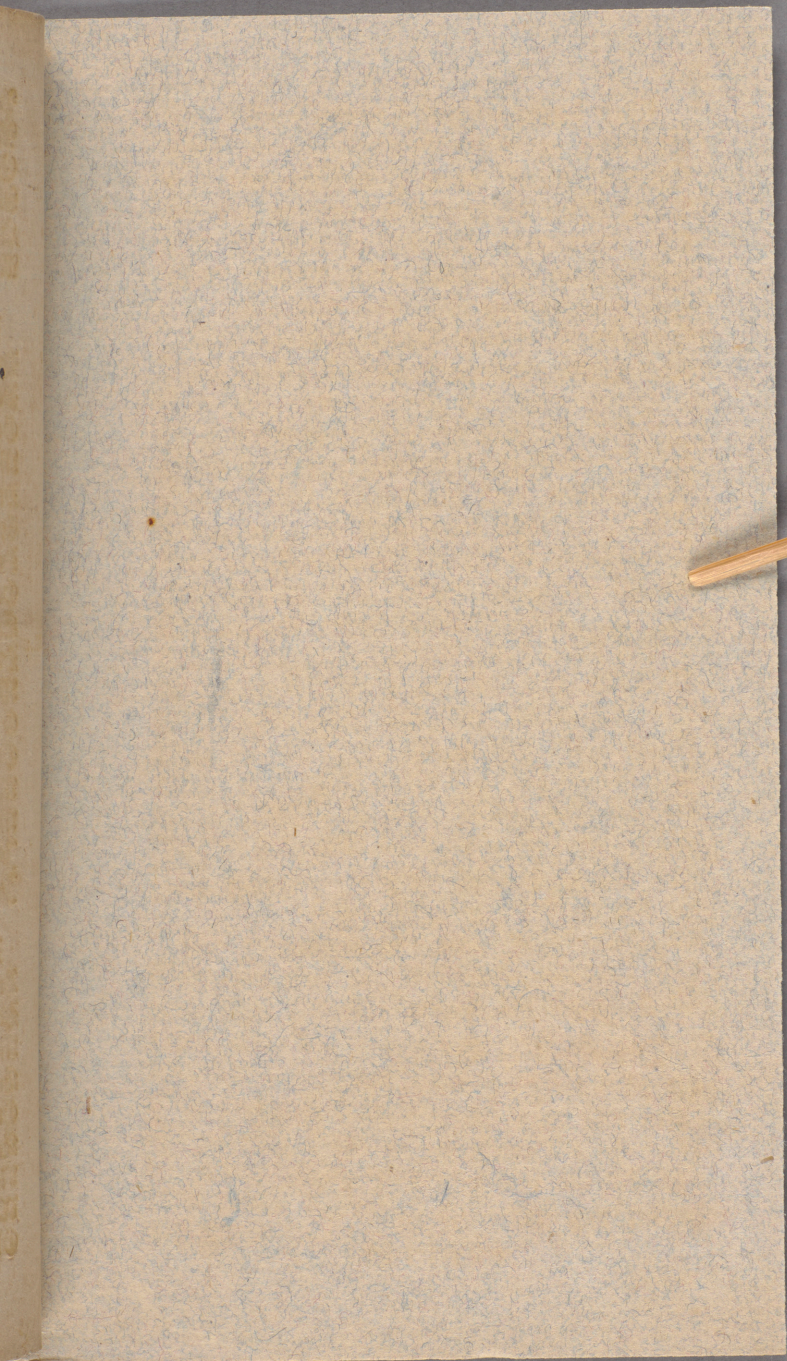
Med denna frågan Rungen slöt.
Et buller uti lusten hördes,
Som långsamt emot Templet fördes.
Man Win på offrets aska gjöt,
Och ingen war, som icke rördes.
Til Altaret sågs Folket trånga,
Och Folkets håpenhet war stor. —
En kungeld genom Templet for,
Och Guda-Swaret det blef: Sån ga.

Swär en geck nu förwånad bort,
Och mången mumla ganska illa,
At Swaret war så hjertans kort.
Man grubblade på flere sätt;
Men måste sluteligen gilla,
At det ändå war ganska rätt — —

Til slutet jag beklaga får,
At ingen ting wid handen gifwit
Om Konungen, som jag beskriswit,
Regerat uti många år. —
Så mycket likwål skriswit står:
At fast Han mycket godt bedriswit,
War des Regering ändå swår. — —
Så här i dödligheten går,
At för wälgärningar och möda,
At otack all den lön man får;
Och knappast Rättwisan förmår,
At ge berömmet åt de döda. —

Det likwål ej förkastas bör,
At på sin mull beprisad blifwa;
Men will man mig ej loford gifwa
Förr än i Herranom jag dörr,
Så skal jag wid mitt sista skriswa:
At det mig lika mycket gör. —

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

